

## Final de mileniu. Repetiție generală.

Lucia Stefanovici

---

Cel mai greu e să nu spui nimic.  
Bătrânul gârbovit în sudalmă  
așteaptă pe cea fără dinți.  
Între ei, parlamentari-afaceriști nedesprinși din șablon,  
înghesuiți pe același șotron desenat de criminaliști  
se fluieră și-și dau coate pe carotida de cretă.  
Cel mai greu e să nu spui nimic,  
căci le zărești domnișoarele eșantionate din pager  
și-n ochiul tău bulbucată s-a mutat Diogene,  
care încă mai caută un om.  
Continui să nu spui nimic.  
Cel mai greu e să nu spui nimic.  
Te așezi chiar în drum și părinții încep să te creadă nebun  
și lumea se agață de tine împiedicată și  
simți cum te cioplește cu bombeu.  
Miroase a hău,  
la început doar un pic,  
apoi tot mai rău  
și cel mai greu e să nu spui nimic.  
Cu lumânarea ajunsă la capăt ți se topește carnea încet  
și carnea cumite și moale se prelinge pe linia subțiată a vieții.  
Ai învățat de acum să taci cu bucurie,  
dar greu, cu adevărat greu e să nu fii trist.  
Încercând să unești rădăcini putrezite  
începi să zărești asceți răstigniți și călugări- copii  
ce se roagă să poarte un capăt măcar de păcat.  
Conversezi în tăcere o vreme  
și o jumătate de vreme cu ei, dar greu,  
cu adevărat greu e să nu fii trist.  
Știi cât de rar se întâmplă să treacă  
cineva care poartă ecoul unui singur cuvânt.  
Al cuvântului singur.  
Și învățând să nu te întristezi,  
parcă începi să fii fericit.  
Ca o piatră.  
Care la mângâiere mustește  
Gustul cuvântului întregit.